

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

1958 — Ne tarafa gideceğim baba?
 1957 — Ne tarafa işaret ederse oğlum!

1958 İKRAMİYE PLANI

2 1/2 milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMİYELERİ

● 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.

● 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE

BANKASI

FAAL d - 385

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

1957-1958

57 — Ay, ödüm koptu... Neyle geldin böyle ansızın?.. Trenle mi? Vapurla mı?

58 — İlâhi morukçugum, sen bile onlara binip gelmedin... Tren, vapur, uzak cetlerimizin taşıtları..

57 — Humm... Açıkğöz bir çocuğa benziyorsun sen, yoksa zamane vurguncuları gibi senin de mi Cadillac'ın var?

58 — Kah kah kah kaaah... Güleyim barı!

57 — Ne var bunda gülecek çapkın?

58 — Darılmı ama, pek eski kafalı imişsin!

57 — Evet, evet unuttum... Şimdi uçak devrindeyiz, değil mi?

58 — Değil!

57 — Yaaa... Gökten zenbille mi indin?

58 — Hayır, Amerikan füzesi ile!

57 — İyi ki Sputnike binmedin!

58 — Binnem ona...

57 — Neden?

58 — Onun gidişi vardır, dönüşü yoktur!

(İhtiyar 57 ile genç 58 bir müddet birbirlerine gülümseyerek bakarlardı.)

58 — Vaktimiz yok... Gitmeden dünyanız hakkında bana bilgi ver biraz.

57 — Sen sor, ben söyleyim!

58 — Ama, önce bir kahvaltı edeyim... Karnım aç!

57 — Nasıl?.. Karnım mı aç?

58 — Telâşlanma babahk, çok bir şey istemem: Bir dilim ekmek, bir dilim peynir, bir fincan da kahve...

57 — Peynir mi?

58 — Peynir!..

57 — Öyle ise bekliyeceksin biraz...

58 — Ne kadar?

57 — Belli olmaz... Önce Migros gelsin, kuyruğa gireyim, eğer bu gün peynir dağıtıyorsa, sonra bana sıra gelinceye kadar bitmezse alırım...

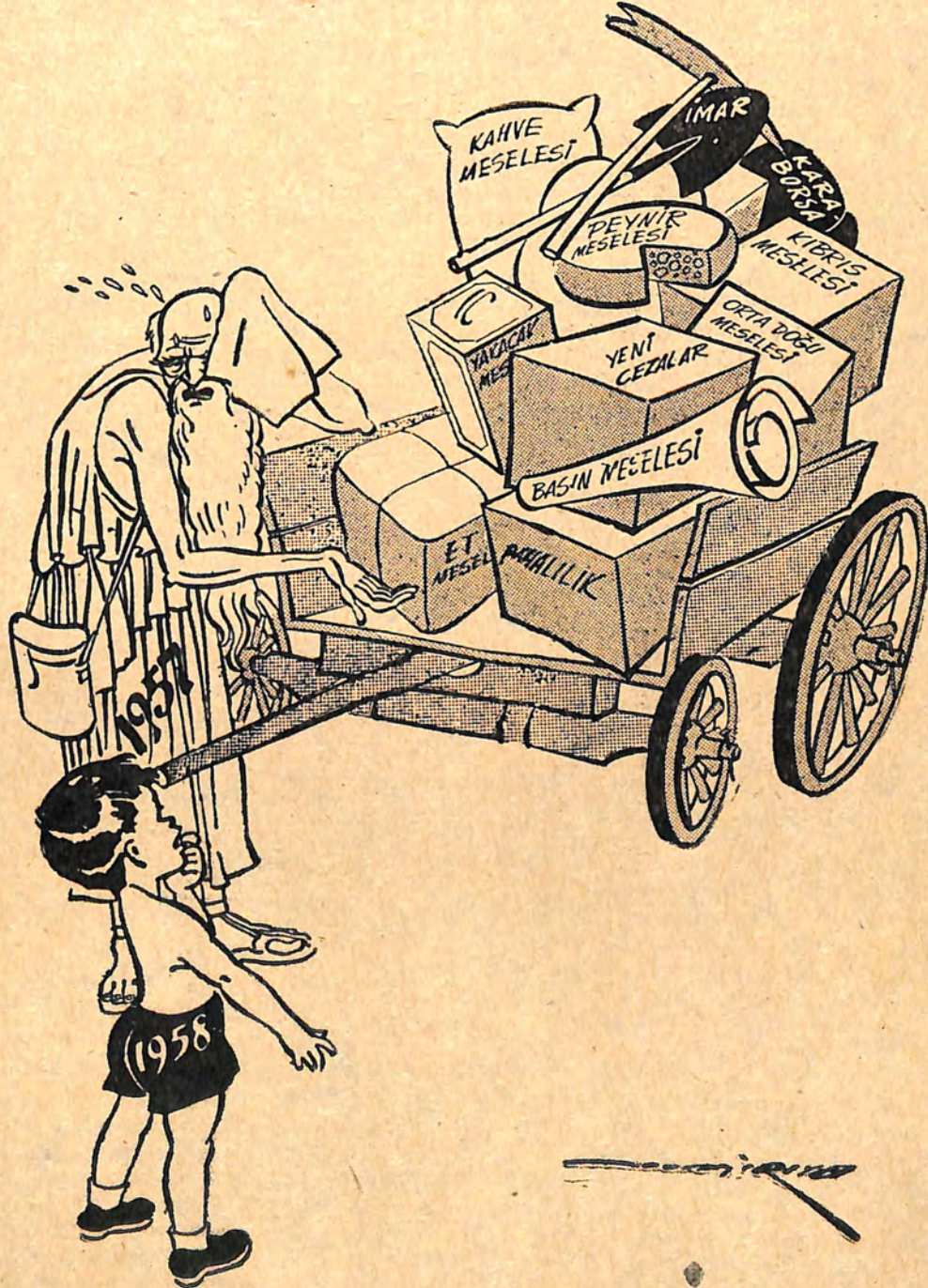
58 — Vazgeçtim peynirden öyleyse... Sen bana bir dilim kızarmış ekmekle bir fincan sıcak kahve lütfet!

57 — Ekmek kolay, fırınlarda var çok şükür... Ama, kızartmak için kömür lazım!

58 — Kömür yok mu?

57 — Suuus!.. Belediye reisleri duymasın, hemen yalanlarlar!

58 — Peki canım, ona da peki... Bir dilim ekmekle bir fincan...

1957 — Ben gidiyorum oğlum... Biraz da sen çek!..

57 — Kahve değil mi?..

58 — Evet, evet, tiryaki işi, köpüklü, sıcak bir kahve...

57 — Ne kadar vaktin var?

58 — Acele etme, pişinceye kadar beklerim...

57 — Yook, pişinceye kadar değil...

58 — Ya ne kadar?

57 — Eğer çürümedi ise, küflenmedi ise, bozulmadı ise, dağılmasın karar verilmeye kadar!

(Genç 58, birden tabanları kaldırı, geldiği tarafa doğru koşmaya başlar)

57 — Heey... Nereye delikanlı?

58 — Geldiğim yere!..

(İhtiyar 57 acı bir kahkaha atar)

57 — Yağma yok... Dönüş için tek bileti ben aldım!

58 — Ya ben?.. Ben ne olacağım?

57 — Tıpkı benim gibi, bir gün peynir, bir gün kahve, bir gün kumaş, bir gün sinema kuyruğunda, 365 günü dolduracaksın çocuğum!

58 — Yani?..

57 — Yani 1959 gelinceye kadar!

58 — Öyle ise beni evine götür, oturacağım yeri göster!

57 — Evim mi?.. Ne evi?..

58 — Evin ya... Senin bana bir yıllık konturatını ciro edecek bir evin yok mu?..

57 — Vardı... Vardı ama...

58 — E, ne oldu?

57 — İstimlak ettiler!

58 — Eyvahlar olsun, bu kışta, kıyamette ne yapacağım ben?..

57 — Üzülme, üzülme... Sana gitmeden bir yıllık edeyim... Gel benimle beraber...

(İhtiyar 57, genç 58 i ellinden tutar ve köprü altına doğru götürür.)

Yusuf Ziya ORTAÇ

İBRAHİM YILBAŞI

B E Y İ N E Ğ L E N T İ S İ

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

BİR adam, mikrofonda,
— Sayın bayanlar, baylar!
Şimdi elmalı dans müsabakası başlıyor... dedi.

İbrahim Bey ortağına,
— Almalı misâbega didiği ne ki?... diye sordu.

Ortağı da anlattı:
— Dans eden çiftlere birer elma veriyorlar. Elma, dans eden çiftin alınları arasında duracak. Elle tutmak yok. Düşüren çıka çıka en sona kalan birinci oluyor.

— Gözel... Eyi bi âdet. Herkes avradıynan mı dans oynuyor?

Mikrofondaki adam,
— Elmalı dans müsabakasına girmek isteyenler!.. diye seslenince, İbrahim Bey,

— Biz vark, biiz!.. diye bağırdı.
Karısının elinden tutup ortaya gelince bir kahkaha koptu. Salonunda bulunanlar, kadının arkasına bakıp bakıp gültüyorlardı. İbrahim Bey karısına,

— Dön hele bağyaan, bunlar niye gültüp yatır... Dön ardını! Tuvâletinde bi eğsüklük ney mi gordüler? dedi.

Bunları söylerken, karısını elinden tutmuş, çeviriyordu. İbrahim Bey,

— Amaning!.. Len, şo berberi gordün güt? Bigüdeyi zaçında unutmuş, dedi.

Bigudileri çıkarmak için karısının saçına asıldı. Karısı,

— Dur bi yol, diye bağırdı, tüm zaçımı kokünden goparttın a İpraam Bey. Dur canım, berberin güneehine girme. Herüf çıkaryodu, bırak, süs deyi galsın didim. Çekme hey İpraam Bey... Kokünden sökeceğn.

— Kokün gurusun avrat... Süstümüş. Len neyin süsü? Heç mi süs gormedin ocağı batası...

Karı koca kavgası salonun ortasında olduğu için,

İbrahim Bey'in ortağı yanlarına sokulup yavaşça,

— Ayıp oluyor İbrahim Bey, rica ederim münakaşayı bırakın. Burası yeri mi, a efendim, dedi.

İbrahim Beyin sert muamelesine kızan kadın da,

— İtmiyom, dedi, seniğlen dans mans itmiyom. Var, bildiğin garıynan et.

İbrahim Bey karısını çekiyor, kadın da direniyordu.

— Len avrat, ben sana o dans pırefüsürüne bedava mı ders aldırttım... Haram ossun paralar.

Çok mahcup olan ortağı, İbrahim Bey'in karısına,

— Bu dansı lütfeder misiniz Hanımefendi? dedi.

Kocasına kızan kadın ona yan yan bakarak,

— Ni demek? Sözüümü olur? Buyrun idek!.. dedi.

Bir alkıştır koptu. Elmalı dans müsabakası başlamıştı. İbrahim Bey, kendi kendine, ama yüksek sesle, söylendi:

— Garı getti.. Varsın getsin, yabancıya değel, ortağa getti. Yüsgek zosyetenin icabından bi iş... Şance Madam, şance madam... Ne yapak? Biz de birini buluruk gayri...

Böyle söylenerek, güzel bir kadının önüne geldi, durdu:

— Bendeğize bu dansı oynamak şerefini virir misigiz?

— Mâzur görün efendim, dedi. İbrahim Bey,

— Ağnadım, dedi, biliş değılik deyi bendeğizi refize ediyonuz a, bendeğizi sorun, İpraam deyincek, tüm pıyasa tanır. Pırazanta olmadık emme, gulağasma Hanımefendi, misâdeniz olussa bi dans oyniyak zattaligiznen. Ho mi?

Kadın kahkahalarını zor tutarak ayağa kalktı. Bir elma da onlara verdiler. İbrahim Bey elmayı, kadının alnıyla kendi alnının arasına koydu. Dans ederlerken İbrahim Bey hiç durmadan söyleniyordu:

— Bir eyi galpli hanımefendi olduğunuzu ağnadım. Yoğsam, töbe gelmezdim yanıgıza. Bendeğiz hösoosî dans dersi aldım. O

YENİ YILA GİRERKEN:

— Miskin... İktidardan düştüğün nasıl da belli!..

sebepten her bi dansı gayetnen eyi bilirim. Siz de dansımı görüyorsunuz. Bi gusurum varsa dinine imanına söyle Allâsen...

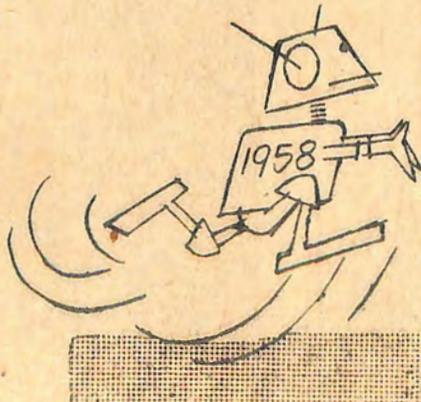
Kadın,
— Çok güzel dans ediyorsunuz, dedi.

— Ederim. Hemi de gozel ederim. Tangosundan mangosundan dut, mambosuna, zambosuna gider her bi dansı ıderim. Sallanyuvarlan disen en elıyyülalası... Efendim bendeğiz gaşık havası da bildüğünden dansı çabucak

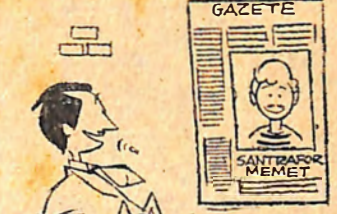
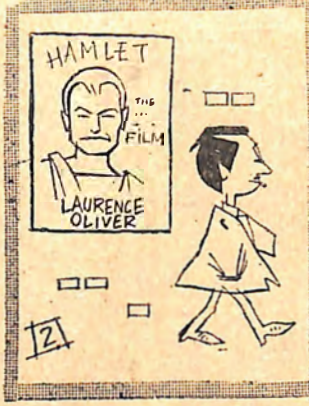
gaptım. Bizim pırefüsür, sen bu dansı nirden biliyon, didi. Herüf şaştı. Göbek havasıynan çifteliyi bildiğimden, dedim. Töbe inanmam, didi. Gevezelik idiyom ya, dansta âdet olduğundan...

— Estağfurullah...
— Bizim dans pırefüsürünü biling mi?

— Hayır.
— Nasıl bilmeng canım. Gayetnen menşir bi herüf. O didi ki, damı goluna alınca, heç çenen (Lütfen sahıfeyi çeviriniz)

YAZISIZ!..

— Ne güzel oynuyor bu adam!..

durmayacak. Datlı dathı. gonaşacağın, didi. Garı gışınına dansta lâf yetiştirmeli. Adını bağışlar mısığız?

— Gönül Başsever.

— Aman ne güzel bi ad... Çok bi güzel ad bulmuşsunuz. Vallaha tebrik iderim.

— Babam bulmuş.

— Dimek babağızı tanıyonuz...

— Aaa... İnsan babasını tanımaz mı hiç?

— Meselâ ben değiz heç tanımam. Pederim vefasız çıktı. Bendeğiz tevellüt itmeden pederim mefat itmiş. Ben oksüz büyüdüm.

— Vah vah...

— Yetimim de. Bendeğiz gendü gendümü yitiştirdim. Gendümü yitiştirdim, velâkin, haşav-zurdan şu gariyi yitiştiremedim.

— Hangi kadını?

— Şo benim avradı. Çoh bi gabiliyetsiz garı. Bah bi yol, şincik bızim ortaknan dans oynuyo.

— Çok cici hanımınız var.

— Aman, ocağı batsın.

Derken alınlarıyla tuttukları elma aşığı kaydı. Elmalı dans müsabakasının maksadı da hâsıl olmuş, elmayı tutmak isterken iki dudak bir an birleşmişti.

İbrahim Bey'le damı müsabakadan çıkarıldı. Elmalı dans müsabakasını İbrahim Beyin karısıyla, ortağı kazanmıştı.

Yılbaşı balosu çok neşeli geçiyordu. Elmalı dans müsabakasını ilân eden adam yine mikrofona çıktı. Şimdi de, bir hayır cemiyeti için, tanınmış bir bayanın yanağını artırmaya çıkardığını ilân ediyordu. En çok parayı veren, güzel kadını yanaklarından öpecekti. Artırma başlar başlamaz, İbrahim Bey,

— İki bin panginota bendeğiz de, diye bağırdı.

Bunu söyler söylemez de, elinde kordelâyla süslü bir sepet tutan bir kadın İbrahim Bey'in başına dikildi. İbrahim Bey kadına,

— N'öreceğz? dedi.

— İki bin diye bağıran siz değil miydiniz?

— Hee... ben idim, ben didim.

İbrahim Bey'in karısı, itiraz etti:

— Yoh, o dimesi.

Adam karısını tersledi:

— Şo yaptığım iş yüsgek zosyetenin ganununa sığar mı hey avrat. Ben didim. Garı gışınına lâf mı düşer? İrkeği galp para gibi bozmak ta yeni bi huy...

Karısı, sesini inceltterek,

— Canım İpraam Bey, dimeğö sen didin emme, bi yağışlığınan didin, dedi.

Salon kahkahadan kırılıyordu. İbrahim Bey'in ortağı kadının kulağına,

— Rica ederim, yapmayın, dedi, kocanızın şerefiyle oynuyorsunuz.

İbrahim Bey,

— He, oynar, bu garı her bi dâyim, benim şerefimnen oynar. Şart olsun bu gariyi boşıyacağım. «Karısına döndü» Len avrat, benim şerefimnen oynama! Oyuncak mı bildin şerefimi sen? dedi.

Kadın da kızdı,

— Vir, goynün dilerse hepiciğini vir, dedi.

Ortağı, İbrahim beye yavaş konuşmalarını söylüyordu. Ona da, — Niye be bilâder, bura, sözüm burdan dışarı parti gongrası mı ki, yavaş konuşak. Baloya zevkimize gelmedik mi?

İbrahim Beyin karısı,

— Bi öpmiye iki bin gayme virilir mi? dedi.

Kocası,

— Canım, biz öpürdüğe mi viriyok bakalım. Viriyosak hayır cemiyetine, sevabınıza veriyok. Değel mi ya? Öpme onun bahanası... Dururkene para mı virilir?

Sonra ötünde sepetle duran kadına,

— Çek o çanağını, dedi, parayı pişin mi vireceğz? Allah Allah, malı garşidan gormeynen para virilir mi? Hele bi öpek, iki bin değel, yirmi bin feda olsun...

Sepetli kadın;

— Herkes arttıracak, en çok arttıran öpecek, dedi.

İbrahim Bey'in karısı,

— Gordün mü bi yol, paralar hevaya getti, dedi.

Kocası, etrafını çevirenlere,

— Siz beni temelli haciğa belledigiz, töbe öpmeden virmem. Prensibimize mugayir bi iş. Malı teslim almadan töbe sözüme metelik virmem.

Yanağı arttırmaya çıkarılan kadın işi tatlıya bağlamak için, İbrahim Bey'in yanına geldi, yanağını uzattı. İbrahim Bey,

— Gaç tagiga? Önce bi onu ağınyak, ondan kelli öpüşek, dedi.

Sonra da cep saatini çıkarıp baktı:

— On bire çiyrek var...

Salondakiler gülmekten yerlere yuvarlanıyorlardı. İbrahim Bey, cebinden bir çek çıkardı. Çek 20 bin lira yazıp imzaladı, sepete attı. Sonra etrafını çevirenlere,

— Essah mı bellediniz canım. biz bu yolları bilmemiyik... dedi.

Bir alkış koptu. Balodakiler coşmuştu. Gece yarısından sonra, herkes yeni yıla girerken talini sınamak için kumara oturdu. Şu İbrahim Bey denen Hacı ağayı yolmak farzı. İbrahim bey, karısı, ortağı bir de salonun en kurt kumarbazı pokere oturdular. Kumarbaz, blöf yapıyor, İbrahim Bey,

— Gordüm bilâder, diyordu.

İki seansta İbrahim Bey on beş öini cebe indirdi. Karenin dördüncü adamı sabaha kadar değışti. Her oturan, on, on beş bin lira bırakıyordu. Bu kâğıt ta hep ace-milere gelir kör olsun. İbrahim Bey hiç kül yutmuyordu.

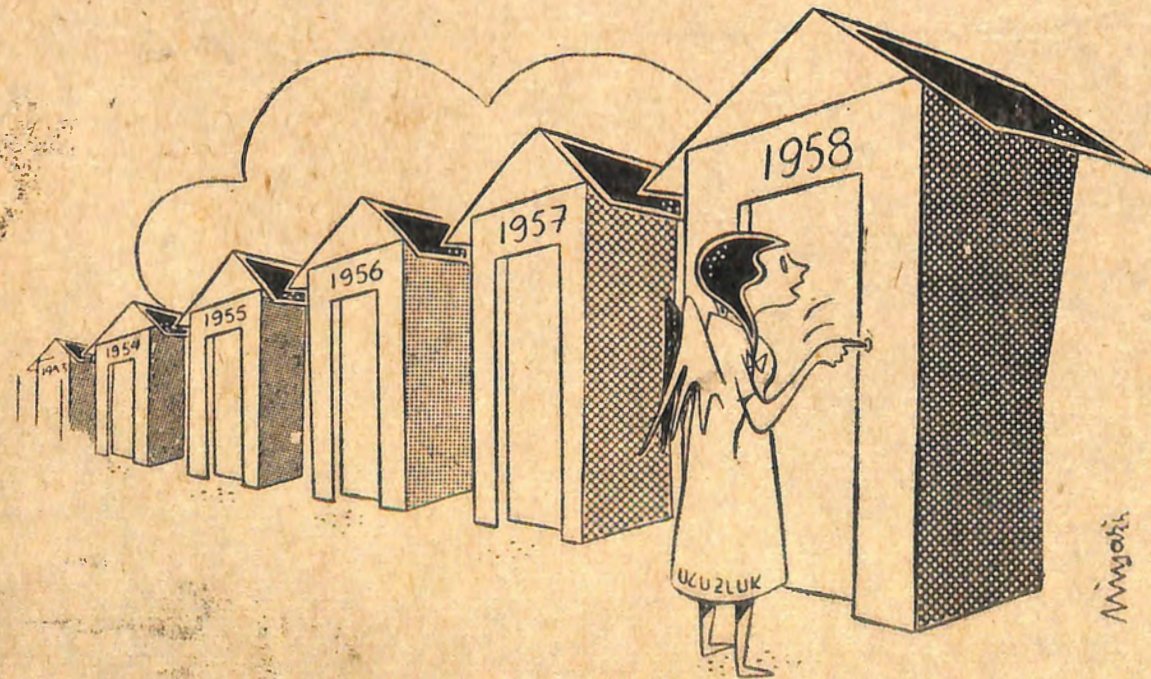
— Beş bin... diyorlar.

— Gordüm bilâder... diyordu.

Gün ağarırken İbrahim Bey cebine 300 bin lirayı koydu, balodan ayrıldı.

Hayır Cemiyetine verilen 20 bin liralık çekin sahte olduğu anlaşıldı. İbrahim Beyin de sabıka kâğıtlarından hem de namı bir sahtekar olduğu öğrenildi. İbrahim Bey doğma büyüme İstanbul çocuğu idi.

Aziz Nesim

— Bir ümidim bu kapıda kaldı!..

Akbaba Ansiklopedisi

MANAV:

Geçen ay içinde fiyatlar dondurulana kadar, elma, armut, portakal, mandalina cin-sinden mücevherat satan yemişçi... Şimdi, eczahanelerde, yedek parçalarda daima söylenen «yok» kelimesi manav dükkanlarına girmiş ve bildiğimiz meyveler, artık «memnu meyve» den bile güç bulunur hale gelmiştir.

MASA:

Dört ayaklı ve çoğu dört köşeli malûm eşya... Yemek masası, içki masası, kumar masası, ameliyat masası... Ha, bir de yazı masası vardır!

En lezzetlisi birincisi, en tehlikeli ikincisi olsa gerek!

Fıkra:

Meşhur Kızlarağası, zamanın en sevilen mukallidini huzuruna çağırıp:

— Ayo, sanın için çok güzel taklit yapıyo dediler... Öyle mi?

— Evet efendimiz....

— Hadi bi taklit yap ta guldur bani!

Herif sormuş:

— Hangi taklitleri seversiniz efendim? Arnavut taklidi yapayım mı?

Kızlarağası telaşla bağırarak:

— Ulmaaaz... Silâhçibaşı Arnavuttur... Darilir!

— Çerkes taklidi yapayım mı velinimetim?

— Ulmaaaz... Başkadım afandı çarkastır... Darilir!

— Yahudi taklidi emreder misiniz acaba?

— Ulmaaaz... Sarrafbaşı Ya hudidir... Darilir!

— Ermeni taklidi?

— Ulmaaaz... Kuyuncubaşı armanidir... Darilir!

Nihayet yapacak taklit kal-

mayınca ağaya sorar:

— Öyle ise efendimiz, siz arzu buyurunuz, ben yapayım.

Kızlarağası, düşünür, taşınır ve emreder:

— Bana... Bana... Bana şey taklidi yap?

— Ne taklidi?

— Bir... Bir masa taklidi!

Herif hemen eğilir, iki elini yere koyar ve dört ayak durunca, Arap kahkahayı atar:

— Aman ne kadar banzadııı. Hay gozun kor olmasın... Tıpkı masa!..

Hani lâf aramızda, biz mi-zah mecmualarına da galiba masa taklidinden başka alay edecek şey kalmıyacağa benziyor!

MAYA:

Bir şeyin esası, özü... Bira mayası, ekmek mayası, yoğurt mayası gibi...

Nasrettin Hocanın akşehir gölüne kaşık kaşık maya çaldığı ve:

— Canım Hoca, göl maya tutar mı?

Diye gülenlere, tatlı bir iyimserlikle:

— Ya tutarsa!

Diye cevap verdiği meşhurdur.

Yine rivayete göre Bektaşî-ye sormuşlar:

— Baba erenler, senin için hiç hamama gitmez diyorlar, doğru mu?

— Doğrudur, su ile oynamayı pek sevmem...

— Neden?

— Malûm ya, insanın mayası topraktır derler, suyu görürnce çamur olur diye korkarım!

Galiba hazretin hakkı var: Zamanımızda çamurlar ne kadar çoğaldı, değil mi?

— Birbirmizi o kadar çok seviyoruz ki, evlenmemeğe karar verdik!..

Teşhiste hatâ!

Doktor Zülfü'ye sarı benizli bir adamcağız geldi:

— Aman doktor, dedi, yorgunluktan ölüyorum. Kılımlı kıpırdacak halim yok. N'olur, derdime bir çare...

Zülfü hastayı muayene etti:

— Sıkı bir perhiz yapacaksın, dedi. Sezbe haşlamasından başka bir şey yemiyeceksin...

Adam gitti. Bir hafta sonra geldiğinde ayakta sallanıyordu:

— Ölüyorum aşıktan. Allah rızası için bana yemek yedir doktor...

Doktor yeniden muayene etti:

— Bu sefer sebze haşlaması da

yok. Sadece kaynatıp suyunu içeceksin...

Adam gitti. Bir hafta sonra geldiğinde duvara tutunmadan ayakta duramıyordu:

— Aman doktor, yorgunluktan değil, aşıktan öleceğim...

Zülfü başını kaşıdı. Bu işi bir türlü aklı almıyordu. Adamın rengi hâlâ sapsarıydı:

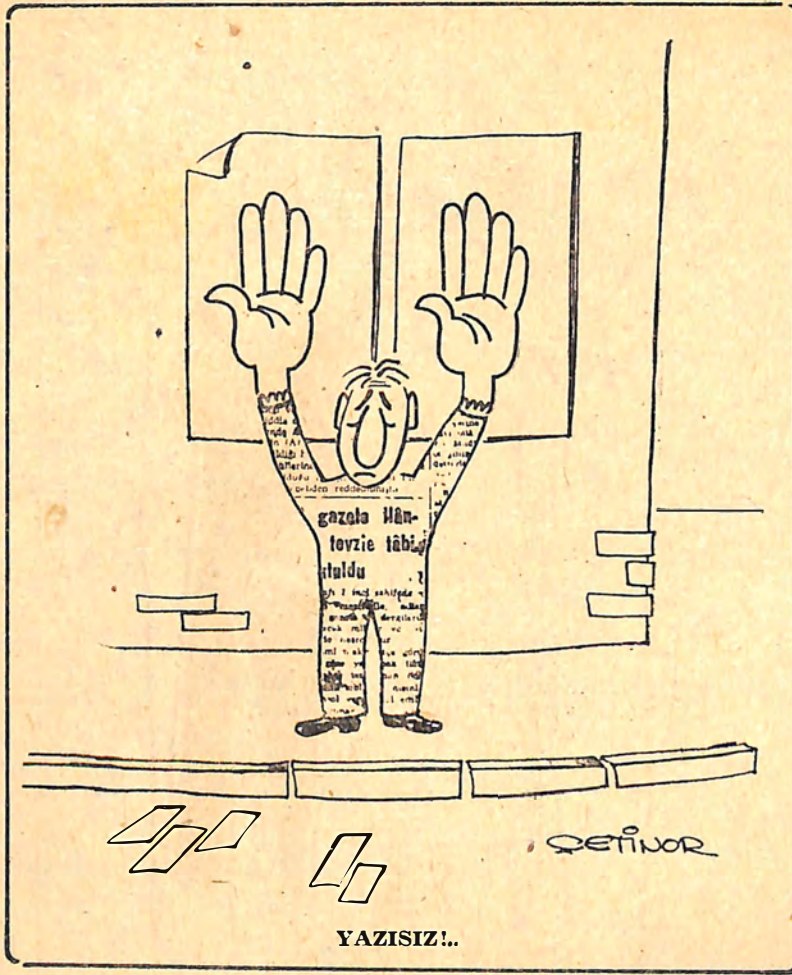
— Başka bir rejim düşüneceğiz, dedi. İsmi neydi sizin?

— Huan-Si Li...

— Hay Allah cezasını vermesin! diye Zülfü yerinden sıçradı. Siz Çinli misiniz? Bense sarılık tedavisi yapıyordum!

— Bu da Noel babanı..

Onun kusuru...

Nişantaşında, Şado'nun evinde toplanmışlardı. Herkes gitti. kala kala dört kadın, başbaşa kaldılar. Öyle tatlı konuşuyorlardı ki, adeta birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Derken söz dönüp dolaştı, herkesin kusuruna geldi. Müthiş bir samimiyet krizi geçiren kadınlardan biri:

— Benim en büyük kusurum, erkeğe dayanamayışımıdır! diye itiraf etti. Hoşuma giden bir erkek görürsem, onun olmadıkça duramam. Ama sakın bunu kimse duymasın...

— Benim en büyük hatam, içkiye karşı zaafımdır, dedi ikincisi. Evde daima bir şişe viski hazır bulunur. Gelip geçerken muhakkak bir, iki tek atmahyım. Ama, bereket kimse bilmez bunu...

Üçüncüleri:

— Madem ki hepiniz sırrınızı söylüyorsunuz, benim de itiraf etmemde mahzur yok, dedi. Bende maalesef kleptomani var. Ufak tefek şeyleri giderken muhakkak alır, götürürüm ve geri vermem. Ne yapayım? Bir türlü duramıyorum.

O zamana kadar sesini çıkarmamış olan Hicran, birden ayağa fırladı. Gidiyordu:

— Ne oluyorsun? diye sordular. Acelen ne?

— Handanlara söz verdim. Nuran, Peyman, Ayten, Reşdan hep orada buluşacağız. Ha, bari ben de kusurumu söyleyeyim: maalesef, dedikoduya bayılırım...

✱

Beylik sual!

Olay, Maşkada geçiyordu. Hamfendinin en hararetti anında, birdenbire beyefendi, anahtarla sessizce kapıyı açıp içeri girmişti. Malûm hikâye: Ankara uçağı kalkmamıştı. O da geri dönüyordu. Karısı yatak odasında yabancı bir herifle (bu şartlar altında yabancı daima heriftir) yakalayınca kükledi:

— Ne? Bana bunu yapmak ha? Hem de bana... Kim bu herif?

Karısı, örtünmeğe çalışarak doğruluyordu. O da hayretle, yanında yatana döndü:

— Kocamın hakkı var vallahi, dedi. Sahi, sen kimsin?

8

PENCERE MÜJDESİ

Yazan: Adnan VELİ

D EVRİCEFA sokağının en ucunda, evliyaya bitişik, tek katlı, ahşap evin cumbası açıldı. Yeşil yün hırkallı bir kız, başını dışarıya doğru uzatıp seslendi:

— Meziyet... Huuu Meziyet...

Durdu, bekledi. Uzun uzun ıslık çaldıktan sonra bir daha seslendi:

— Meziyeeeeet!..

Tam karşıdaki asması kurumuş evin alt kat penceresinde, bir baş belirdi. Gülümsiyerek camı açtı:

— Hayrola nonoşum.. Bir şey mi var?..

— Yeni yılını tebrik ederim kardeşim. Hepimize hayırlı olsun.

— Allaha emanet ol nonoşum.. Ben de seninkini tebrik ederim.

— Ne yapıyorsun evde?.. Hiç görünmedin kaç gündür?..

— Börülceyi böcek sarımsı da, onu ayıklıyordum. Gelsene biraz bize. Sana anlatacaklarımı bir dinlesen bayılırsın keyfinden..

— Sabi mi?.. Neler oldu gene?..

— Sorma...

— Yılbaşı gecesinde mi?..

— Evet.. Ama öyle bir geceyi, ömrü hayatımda yaşamadım.

— Allaha sen?.. Nerdeydin o akşam?..

— Mecbure Teyzelerde toplanmıştık.

— Eee, sonra?..

— Kardeşim, pencereden nasıl anlatayım?.. Rumba Sabahat bir duyacak olsa, Lângadan Kadirgaya kadar dokuz mahalleye tellâla ilânât geçer vallahi..

— Sabahat bir haftadır pisküviye gidiyor, duymadın mı?..

— Yooooo.

— Kaynanasıyle kavga ettikten sonra pisküviye yazılmış.

— Çocuğa kim bakıyor?..

— Onu da gündüzleri Lemana emanet ediyormuş. Sen anlatmana bak kardeş..

— Dur, şu yoğurtçu geçsin de anlatayım.

— Mecbure Teyzeler de artık yılbaşı şenliği yapıyorlar zaar?..

— Esas onlar yapmamış ama, evleri elverişli olduğu için, Müyesserler orada toplanmışlar.

— Bak körolası Müyessere.. Banâ haber bile vermedi..

— Bana da anca Salı günü ikindiğin haber verdi kardeş.. Gitmiye pek hevesim yoktu ama, şey de geliyormuş oraya.. Anlarsın ya..

— Kim?.. Kim allasen?..

— Bahattın..

— Hangi Bahattın?..

— Şoför Bahattın ayol..

— Haaaa, seninki.. Eh, gözün aydın öyleyse.. İyi eğlendiniz mi bari?..

— Eğlenmek de lâf mı kardeşim? Plâk getirmişler, şarap da almışlar. Allahın bildiğini kıldan ne diye saklıyayım?.. Şarap içmemiştim o geceye gelinceye kadar.. Meğerse ne güzel şeymiş kardeş..

— Aaaa, ben içtim.. Ben, Zuhalin nişanında içmiştim. Ama, azı iyi olmuyor da, iki bardaktan sonrası güzel oluyor.

— Sus sus.. İnsanı deli divane etmiye birebir vallahi..

— Dans da ettiniz mi bari?..

— Hem ne nasıl?.. Aaaaaaah ah.. Bu dünyada meğerse en güzel şey aşkmış da, biz uyuyormuşuz kardeşim. Ama bu aşk, gazetede okuduğun zaman hiç belli olmuyor da, esas, dans ederken meydana çıkıyor!

— Anlat Allahasen kardeş..

— Nasıl anlatayım bilmem ki?.. Annem o gün, düvnada bırakmam. diye tutturdu. Ben de, gideceğim. diverekten davattım.

— Şu senin anan da yok mu ya ni?..

— Dinler miyim kardeşim?.. Aksamdan veşilleri giydim. Güzelcene süslendim. Bahattın hanı bana bir şişe fujer yollamıştı ya?..

— Hayır... Hayır... Ben otobüs bekliyorum!..

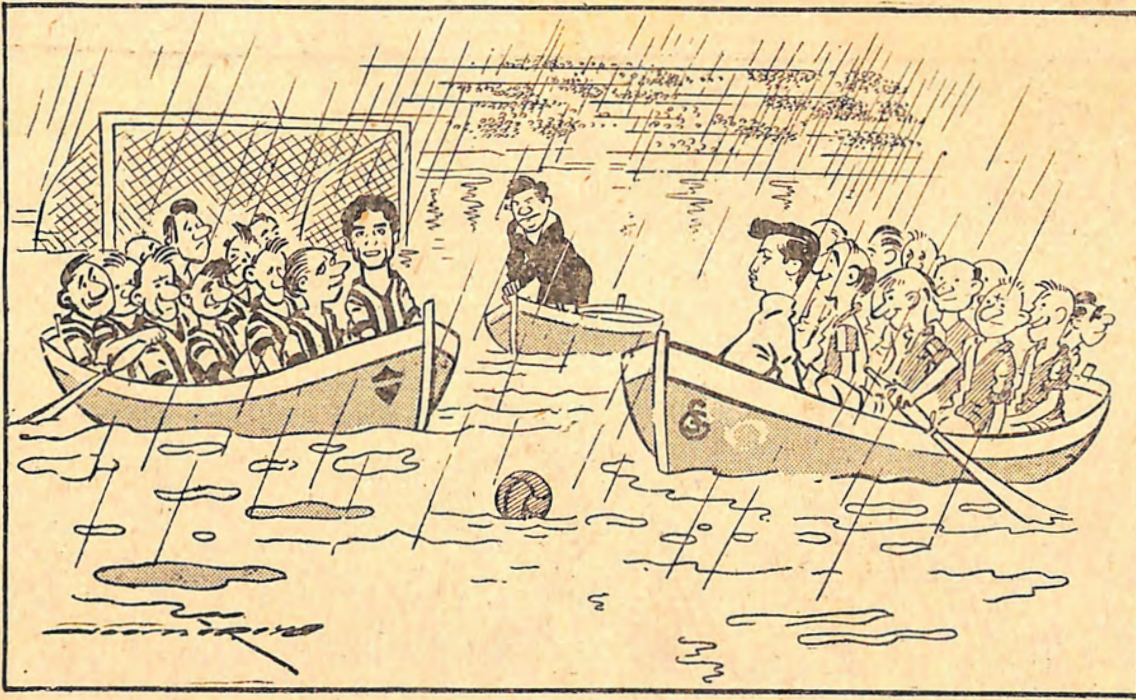

si şakaları!

— Mazi içimde bir yaaaradır!

Bahtım gözlerinden kaaaradır!

Hakem — Çocuklar, yüzme bilmiyenler sahaya çıkmasın!..

Cömertlik de böyle olur!

Jale güzel kadındı. Çok güzeldi. Lükstü de.... Hilton'dan aşağı yere ayak basmazdı. O-nu çay saatinde orada gören her genç pusulayı şaşırdı.

Bir gün yine Hilton'da, ama tesadüfen yalnız başına otururken, çok genç biri masasına yaklaştı. Selâm vererek, âdeta dizleri titriyormuşçasına, iskemleye oturuverdi:

— Affedersiniz, diye kekeledi. Siz beni tanımazsınız. Ama ben, biz sizi delice seviyoruz...

Jale meşhur kahlkahalarından birin koyverdi:

— Aman ne hoş şeysin sen. Siz demek.... Kimsiniz siz?

— Biz hepimiz filânca kolejin son sınıfındayız. Sınıfça size âşık olduk. Aramızda yüzer lira koyup bahse girdik. Daha doğrusu anlaşma yaptık. Kur'a çekildi. Ben kazandım. Sınıf namına ziyaretinize gidecektim. Sizi burada görünce meseleyi açayım dedim...

— E, bu fevkalâde doğrusu...

Çocuk, cebinden bir zarf çıkarıp masaya koydu:

— Bunun içinde on tane yüz liralık var. Buyurun. Beni sınıf namına kabul ederseniz, bu zarfı size vermemi söylediler arkadaşlarım.

Genç kadın cânü yürekten gülererek zarfı aldı. İçinden bir yüz lira çekti:

— Al, dedi, senin verdiğin para bukadar değil miydi? Şimdi herkese, ilk defa benim karşılıksız olarak senin aşkımla bul ettiğimi söyle de övün, emi?

Sonra çocuğu orada bırakıp masadan uzaklaştı.

Talih dediğin...

Yeni tanınmağa başlayan milyonerlerimizden biri, alelâsul bir basın toplantısı yaptı. Mükellef apartumanının muhteşem salonlarında soğuk mezelerle mükemmel donatılmış bir kokteyl verdi. Basından ne kadar sahra bastırmak niyetinde olan delikanlı varsa, tabii gelmişlerdi. Bunlardan biri, büyük bir hayranlıkla yeni zengine soruyordu:

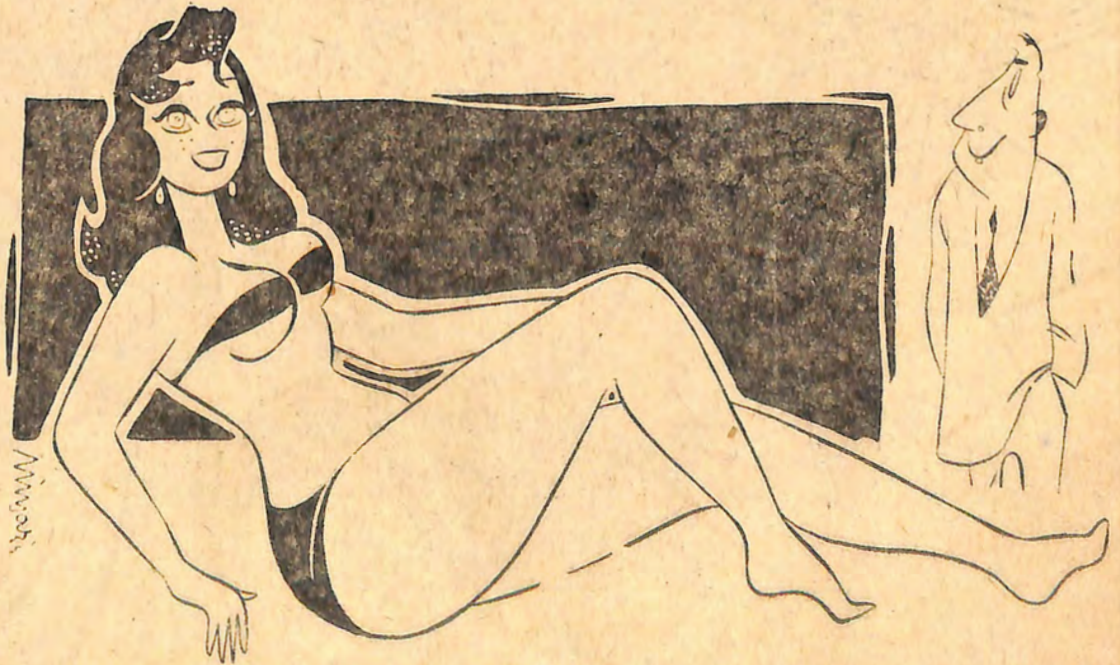
— Sizin çok zengin olduğunuzu işitiyoruz. Halbuki, geçmişinizi bilenlere göre kısa zamanda bukadar büyük bir servet kazanmanız imkânsızmış... Bize bu işin sırrını anlatsanıza?

Delikanlının bu patavatsızlığı karşısında, az buçuk tecrübeli olanlar ecel teri dökerken, yeni zengin babacan bir tavırla:

— Anlatayım, dedi. Elime geçen biraz parayla bir teneke zeytinyağı almıştım. O sırada hükümet zeytinyağı satışlarını durdurdu. Malımı beyan etmedim. Yüksek fiyatla yağı sattım. Ettigim kârla iki teneke zeytinyağı aldım. Onu da büyük kârla sattım. Bu sefer dört teneke aldım. Onları da el altından sattım. Sekiz teneke sonra... Aynı delikanlı:

— Eh, diye sözünü kestî adamın; herhalde zengin olmanın yolunu tuttunuz artık... Milyoner devam etti:

— Evet. Tam o sırada, ikisi de çok zengin olan babamla amcam ölüverdiler...

— Ne odun bulabıldım, ne kömür...

— Demek ben olmasam donacaksınız!..

Şaşmamalı!

Beyoğlunun yeni açılan lokallerinden Fuaye'deyiz. Vakit, yılbaşı gecesinin ilerlemiş saati. Herkes yemeğini yemiş. Sohbetle.

Bir masada gayet güzel iki sarışın kadının arasında, gençten bir zengin oturuyor. Önlerinde bardaklar. Derken, dar kapıdan içeri fazlaca boyalı, kıvrak vücutlu bir genç kız (şüphesiz bir genç kadın) girdi. Tam yanlarından geçerken, üç kişiden biri, daha doğrusu iki sarışın güzelden biri yeni gelene lâl attı:

— A... Aynur, sen eve gitmemiş miydin? Ne işin var burada?

Adının Aynur olduğunu öğrendiğimiz genç kadın gülmüseyerek yoluna devam etti ve

— Geri döndüm, dedi, bu akşam fazla mesai yapıyorum...

#

Lüzumsuz intihar!

Altı çocukları vardı. Karısı yeniden hâmile olduğunu söyleyince, kocası hemen yatak odasına koştu. Emektar tabancasını alarak şakağına dayadı:

— Kat'iyen kendimi öldürecekim; diye bağırdı. Yeter artık (söz silâhıdır!)

— Senin ne suçun var? diye ona mâni olmaya çalıştı kadın.

Adam, birdenbire durdu. Taban cayı indirdi:

— Evet, diye karısını tasdik etti; evet, bir mâsumun kanına girmeyeyim!

#

Tavsiye!

Doktor Safder, muayene ettiği hastanın yambaşında duran karısına dönerek şu tavsiyede bulundu:

— Kocanız biraz yatakta istiraat etsin, yazdığım şurubu verirsiniz. Siz de pratik bir yemek kitabı alın..

kokteyl

Nekahet devri

Bölükbaşı on beş gün politika yapmıyacakmış.

Gayet tabii.

İnsan yüz kırk küsur gün dilsiz kaldıktan sonra konuşmaya kolay kolay başlamaz.

Çetin ALTAN

Elma

Nasrettin Hocaya, komşusu bir elma fidanı hediye etmişti. Hoca, sevinerek bahçesinde top rağı kazdı, ağacı dikti, dört gözle beklemeğe başladı...

Nihayet mevsim gelince, fidan, önce taze yapraklarla yeşerdi. Sonra çiçek açtı, tomurcuklandı ve nihayet bir tek meyva verdi.

Hoca, her gün, gözü dalda, elmanın kızarıp olgunlaşmasını bekliyordu.

Derken, bir sabah, bir de baktı ki, çitten bahçeye atlayan bir molla, daldaki meyveya doğru uzanmıyor mu?

Hoca sopasını kapınca işten geçmiş, herif elmayı koparıp hırsıyla dişlemişti bile!..

Fena halde öfkelenen Hoca, herifi, neresine rasgelirse, sopadan geçirmeğe başlamıştı.

Molla, can acısıyla â-

vaz âvaz bağıırıyordu:

— Aman Hocam, merhamet et, günahıdır. Bir elma için insan bu kadar dövülür mü? Allah'tan kork!..

Hoca, hızını alamamış, hem sopayı, hem cevabı yapıştırıyordu:

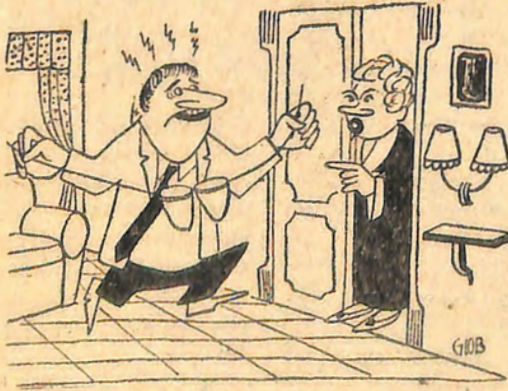
— Behey imanı yok kâfir, Allahtan ne korkacağım?.. O bile Âdem'le Havva'yı bir elma için cennetten kovdu. Ben sana iki sopa atmışım, çok mu?..

Ne el!

Dün gece ben bir el tuttum Ama ne el, bir bilseniz! Kalbim sevinçle vuruyordu. Kendimi çok zor tutuyordum. Hayatımdaki ellerin hiç biri beni böyle heyecanlandırmadı. Çünkü dün gece elimde: Dört as, bir papas vardı.

(Amerikan mizahından)

İLK GECE:

— Bunlar da mı sun'i peyk?..

(Amerikan)

KRENCİ

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

—Ulan ceza yazacak değilim, odunları nereden aldın onu söyle!..

Hadiseler Arasında FELEK

Reçete

Doktor hastayı muayene etmiş.

— Kanseriniz! demiş.

Hasta, mütevekkilâne dinlemiş. Doktor devam etmiş:

— Sayırsınız, demiş.

Boynunu bükmüş.

— Kuvvetsizsiniz, demiş.

İçini çekmiş.

— Size ilaçtan ziyade gıda lâzım.. demiş.

Merakla beklemiş:

— Beyaz peynir yeyiniz! Bol bol beyaz peynir..

Hasta sormuş:

— Reçeteye yazdınız mı? B. FELEK

Bu lûgat başka lûgat!

Kadının göz yaşları:

Bir mayıdır, kısa bir zamanda şeklini değiştirip madde olur.

Riyakâr:

Ziyafet sofrasına, oturur oturmaz, yiyeceği yemeklerin nefasetinden bahseden kişi.

Kıskançlık:

Küçük şeyleri kocaman gösteren büyüteçtir.

Nabız yoklamak:

Doktorun muayene ettiği hastasına açıklıyabileceği hastalığın adını seçmek için iyi bir fırsat!..

Diplomat!

Birleşmiş Milletlerdeki Rus delegelerinden biriyle bir mülakat yapan Meksikalı gazeteci sormuş:

— Komşusunun kafasını, farketirmeden kesen bir diplomat, hakiki bir diplomattır. Daha hakikisi de kafası kesilirken komşusuna «Teşekkür ederim!» dedirtebilendir!

Bir şartla...

Bayan, yeni alacağı hizmetçiye:

— Seni eski evlerimden hep kapıları dinliyorsun diye kovmuşlar. Ben seni buraya alırım ama, bir şartla:

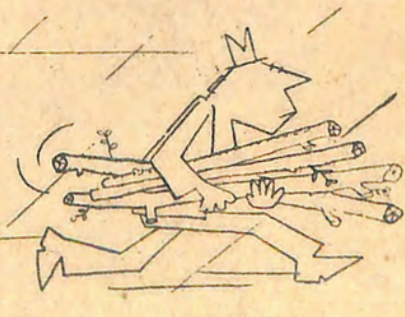
— Bir daha kapılardan dinlersem eğer iki gözüm...

Bayan sözünü kesti:

— Eski evlerde kapılardan dinlediklerini bana bir bir anlatman şartıyla...

Cemil Cahit CEM

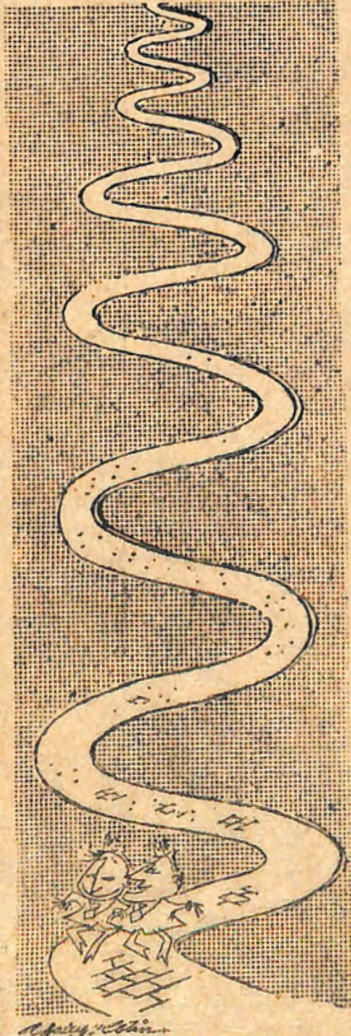
— Havadis —

KUYRUĞUN geçirdi olduğunu bilirsiniz. Çok şey yazıldı, söylendi bu hususta. Zaten daha ne hususta neler, kaç kere yazılıp söyleniyor ama, kimin kulağına giriyor ki? İnsan kuyruğu, hayvan kuyruğu, kopasica kuyruk ve buna benzer, buna benzemez çeşitli kuyruklar içinde, hiç böyle-sini görmemişim. Onun için size anlatıyorum:

Baş ol da istersen sovan başı ol. diyen atasözünün aksine, hiçbir şeye baş olmamışımdır. Söz dinle-memek başlıca özelliğim. Bu yüz-den kuyrukta kalmağa, onun bu-nun kuyruğunu koklamağa mah-kûmum âdeta. Ama, kuyrukçular içinde, bugün milyoner olanlar var: Nüfuz ticareti kuyruğuna so-kulanlardan karaborsa kuyrukçu-larına kadar. Gel gelelim, biz ger-çekten miskiniz besbelli ki, zaru-fi ihtiyaç maddesi olan rakı gibi, kibrit gibi maddeleri bile, ancak kuyruğa girerek tedarik edabili-yoruz.

Bu karamser düşüncelerle o-muzlarımız kalkmış, kanburum çık-mış, münasip bir tramvay kuyru-ğu bulmak için Babıâli'den aşağı inmiş, Eminönüne doğru yollan-mıştım. Sol tarafımda mütemadi-yen uzayıp giden bir kuyruğu bir türlü koparmağa cesaret edip öte yana geçemiyordum. Öyle ya, dana-nın kuyruğu değildi ki bu... Bizim maaşlarla eşeğin kuyruğu müstes-na, bu nesneler de uzadıkça uza-

— Ne güzel yol, di mi Atifcim...
Yalpaladığımız hiç belli olmu-yor!..

mağa başladı zaten... Dördüncü Vakıf Hanının önüne geldiğim sı-rada birdenbire kafama copla vu-rulmuş gibi duraladım. Gözlerim yerinden uğradı: Bu kuyrukta sa-de kadınlar vardı!

Gözlerimi uğuşturdum. Bu hal, bakkal dükkânında beyaz peynir bulmuşçasına garip görünüyordu bana. Yoksa bir iki tane kullanı-mış amerikan markalı naylon ka-dın külotu mu satılıyordu?

Hemen ters yüzüne geri dön-düm. Kuyruğu baş tarafına, par-don, kök tarafına doğru incele-dim. Aldanmamışım: hepsi de ka-dındı. Kiminin kucagında, battani-yeye sarılmış bir şey, belki de bir çocuk vardı... Hiç biri fazla lüks değildi: Demek ya karaborsacı, ya istifçiydiler. Asıl toptancılar, bun-ları mal almak için göndermiş ola-caktı.

Sondan birine yaklaştım. Ben de kılık kıyafet fıkarcası olduğum için, genç kadın beni hiç yadırgamadı. Yüzü güzeldi. Ağzını ünlü sinema dişisi Anita Ekberg gibi boyamış, gözlerini Gina gibi sürmeyle çe-kikleştirmiş kaşlarını Audrey Hepburn gibi kahınlaştırmış, bazı ilâvelerle memelerini Sophia Lo-ren'inkilere taş çıkartacak dere-cede büyüttmüş, dikleştirmişti. Bitirim karydı doğrusu. İncecik beli vardı. Benim, şöyle üstü kapalı, kendisini dikizlediğimi çakın-ca:

— «Nasıl, malı beyendin mi?» diye yekten çıkış yaptı. Vay anam vay! Hemen demokratlaştım:

— «Estagfurullah, kardeşim...» dedim.

— «Ne yiyorsun böyleyse gözle-rinle beni?»

— «Yemedim abla, tadına bak-tım sade...»

— «Dişine göre miymişim?»

— «Yok, ne münasebet... Ne haddimize. Merak ettim de...»

— «Neyimi merak ettin ba-kılım?»

— «Burada n'âpiyorsun diye...»

— «Ne üstüne vazife senin? Kazeteci misin yoksa, her şeye burnunu sokuyorsun?»

— «İyi bildin. Gazeteciyim.»

— «Görüyorsun işte. Kuyru-kuz.»

— «Ne kuyruğu?»

— «Devenin kuyruğu... Ne kuy-ruğu olacak, Mahkeme kuyruğu işte!

— «Dâvan mı var?»

— «Evet, çocuğuma bi baba ari-yorum.»

— «Mahkemede babasız çocuk-lara baba mı dağıtıyorlar?»

— «Öyle demedik. Benim çocu-ğumun babası var. Ama tanı-mıyor oğlunu...»

— «Dilekçen var mı?»

— «Helbet». Koynundan ter ko-kulu bir dilekçe çıkardı. Baktım: «Dâvacı Abdullah kız Hanife, dâ-valı... gözlerime inanmadım:

— «Hanife hanım kardeşim...» dedim.

— «Benim adım Hanife diil...»

— «Dilekçede öyle yazıyor...»

— «O kafa kâğıdı adı. Benim adım Finnure!»

— «Ya... Çalışıyor musun?»

— «Çalışmasak bu çocuğu ner-den peydahlardık?»

— «Ne iş yaparsın? Sanatkâr mısın yoksa?»

— «Ne sandın? Helbet sanatkâ-rım.»

— «Pekiy, dilekçede yazılı a-dam çocuğun babası mı sahidin?»

— «Doğrusu ben de bilmiyo-rum.»

— «Bilmiyorsun da nasıl dâva ediyorsun?»

— «Belki odur... Ne bilim ben...»

— «Peki, sen o adamı tanıyor musun ki?»

— «Yooo... Ama Madam Sadı-ka gelirmiş...»

— «Madam Sadık da kim?»

— «Sen de ne biçim kazetecisin ayol... Benim tanıdığım kazeteci-ler kurttu. Sen sülmeğün biriy-mişsin. Şimdi sana anlatacak mı-yım ki, Madam Sadık en işlek randevucudur da hâlâ evi kapatılmamıştır diye... Biz telefonla çalışıyoruz oğlum, dört gözünü se-kiz aç!»

— «Peki, seninle buradaki va-zifem bitti. Şunlar da senin gibi mi?»

— «Eh, bizden birkaç arkadaş, ahhap var. Ama ötekileri bilmiyo-rum...»

Bir başkasına sokuldum:

— «Hanım» dedim, «patiska mı dağılıyor bu kuvrukta?»

— «Havır», diye ters ters ce-vap verdi, «Mahkeme kuyruğu bu. Çocuğumun babasını dâva ediy-o-rum ben...»

— «Nerde çocuk?»

— «Karnımda daha. Ama kıpır-dıyor.»

— «Nasıl ispat edeceksin baba-sının kim olduğunu?»

— «Bizim patron akıllıdır. Elim-de fotoğraflar da var, herifin sesini tele çektiirdiğim de caba-sı...»

Onu da bırakıp, kendi halinde görünen bir başkasına sokuldum:

— «Abla, sen de çocuğuna ba-balık mı alacaksın?»

Hemen elindeki dilekçeyi gös-terdi:

— «Benimkinin babası belli...» dedi.

Bir de ne göreyim? Kendi is-mim! Az daha düşüp bayılıyordum:

— «Hanım!» diye bağırmaşım. «sen bu adamın kim olduğunu bi-liyor musun?»

— «Yooo» dedi sakın sakın, te-lefon rehberinden çıkardık rast-gele...»

Çaresizlikten ulur gibi:

— «Benim adım o, namussuz kaltak, benim adım!» diye kükre-dim. Hemen yanımda bir polis bitti:

— «Arkadaş, ne oluyor?» dedi.

— «Hiç» diye kekeledim, «Bu hanıma, Şehir Tiyatrosunda oynan-an (Yine mi çocuk?) isimli ko-medyadan bir parça okuyordum...»

— «Okuyacağın daha münasip bir yerde oku!» emri verildi. O gittikten sonra kadın:

— «Amma da matrak herifisin», diye güldü, «nerden aklına geldi o oyun?»

— «Orada da böyle bir yığın babasız çocuğa baba tedarik edili-yor da...» dedim.

Sonra, nasılsa aklıma gelen bir fikirle dilekçeyi kaptığım gibi der top edip ağzıma attım. Oh, çok şükür, bana ait olmayan bir çocu-ğun babası olmaktan kurtuldum. Öyle ya? Kadın benim adımı bir daha nerden hatırlıyacaktı? Tabii, babalık kuyruğundan tabana kuv-vet kaçtığımı söylemeğe hacet yoktur sanırım!..

Görünmiyen Adam

Üzülme dostum!

Adamın karısı ölmüştü. Cena-zede kocadan ziyade, çok yakın dostlarından bir gencin avaz avaz ağlayıp dövünmesi herkesin dik-katini çekiyordu. Nihayet o hale geldi ki, genç adam, nerdeyse ba-yılacaktı. Bunun üzerine koca arkadaşını teselli etmek ihtiyacın-ı duydu:

— Kendini harap etme karde-şim... Sana söz veriyorum ki he-men evleneceğin. Hem ikinci ka-rım birincisinden daha güzel ola-cak!..

Evin küçük erkeği!

Telefon çaldı. Evin beş yaşındaki küçük oğlu ahizeyi alıp cevap verdi. Telefon eden adam:

— Yavruçum annen, baban evde yoklar mı?

— Hayır yoklar.

— Peki evde senden başka kimse yok mu?

— Kız kardeşim var!

— Peki haydi bana onu çağırda konuşayım.

Küçük oğlan:

— Olur, dedi ve aradan beş dakika geçtikten sonra tekrar telefona geldi ve:

— Alo diye seslendi. Kız kardeşimi beşiğinden kaldırıp buraya getiremedim. Söyleyeceğinizi bana söyleyin.

(İngiliz)

Çıplak kadın!

Galerinin yaşlı ve kurt sahibi kalantor bir müşteriye tablo beğendirmeye uğraşıyordu. Manzaralar, natürmortlar, portreler v.s. v.s. gösterdi. Fakat adam bunların hiç birini beğenmedi. Bunun üzerine galeri sahibi son kozunu oynadı ve sor-du:

— Peki çıplak kadın tablolarımıza ne buyrulur?

Adam onun işaret ettiği resimlere başını bile çevirip bakmadan bıkkın bir tavırla cevap verdi:

— İstemez, istemez! Ben doktorum.

(Fransız)

— Şu yerli romanlar amma saçma. Hep aldatılan kocalardan bahsederler!..

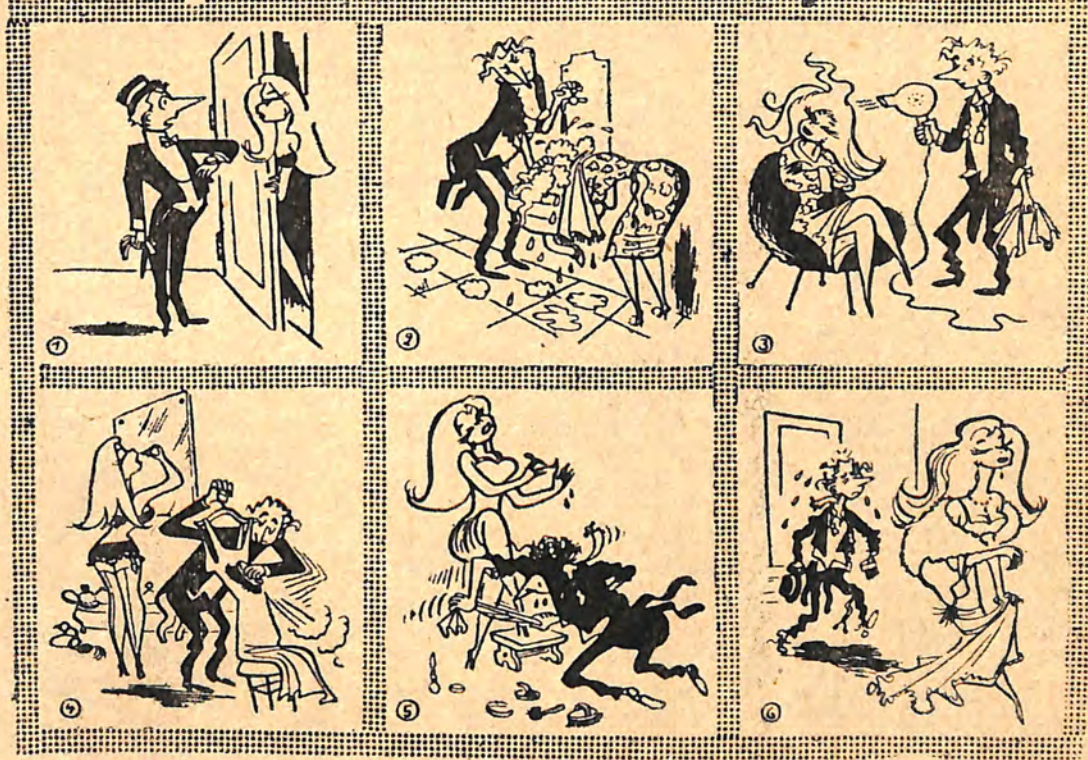
(İtalyan)

— Biletlerle para cüzdanımı etekliğimin cebinde unuttum!..

(Fransız)

Milletlerin Güldükleri

Yazısız hikâye: Yılbaşı eğlencesi!..

(Alman)

Tam konfor!

Çok uzaktan ve ismini dahi unuttuğu bir haladan muazzam bir mirasa konmuştu. Bu para ile, hemen, yıllardır hayallerinde yaşattığı evi yaptırdı. Evde her türlü modern konfor vardı. Öyle ki; bir düğmeye basınca yataklar açılıyor, başka bir düğmeye dokununca sofralar kuruluyordu. Bir akşam işinden evine dönerken yeni tanıştığı bir ahabasını yemeğe davet etti. Maksadı adama evini göstermekti. Zira en büyük zevki evine ilk defa gelenlerin bu modern icatlar karşısında kapıldıkları hayreti seyretmekti. Misafirine de evinin her tarafını gezdirip gösterdi en son olarak yatak odasına girdiler. Bizimki bir düğmeyi işaret ederek:

— Bak azizim; dedi. En sevdiğim düğme budur. Bazen eve çok yorgun gelirim öyle ki, banyoya kadar dahi gitmeğe üşenirim. O zaman bu düğmeye şöyle bir dokunu vermem kâfidir. Banyo sıcak su ile dolu olarak ayağıma gelir. Bak... ve böyle diyerek düğmeye bastı. Doğrusu evinin en esassı numarası bu olmuştu; zira banyo hem su dolu idi, hem de karısı çıplak bir halde suyun içinde bulunuyordu.

(Amerikan)

Sebebi varmış!

Evin dört yaşlarındaki küçük kızı misafirlerden yaşlıca bir beye anlatıyordu:

— Ben büyüdüğüm zaman yanımdaki evin oğlu ile evleneceğim.

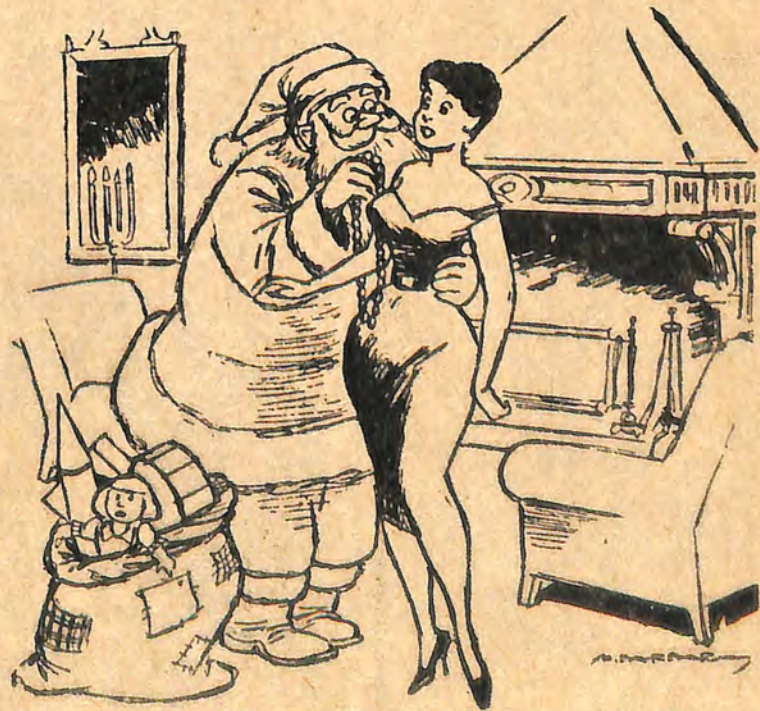
Yaşlı adam merak etti:

— Peki niçin yanınızdaki evin oğlu da başka biri değil?

Küçük kız içini çekti.

— Böyle yapmak mecburiyetindeyim efendim. Zira bütün oğlanlar caddenin öbür tarafında oturuyorlar. Annemse otomobil çığner diye benim karşıya geçmeme müsaade etmiyor.

(İspanyol)

— Aaa, vallâhi yalan. Sen Noel baba değil, bizim direktörsün!..

(İtalyan)

MESHEDİ ile

Ercüment Ekrem Talû

— 45 —

— Fakat, Mister... Evvelâ mevdudun dağılmasına dikkat etse-
niz fena olmaz. İrlanda, Kanada,
Avustralya, Güney Afrika, Mısır,
falan hepsi majeste kral! Corç
hazretlerinin tacına pamuk ipliği-
le bağlı. Şunun bunun hürriyetine
göz koyacağınıza, peşin onları
sağlamlaştırınız.

Bu sefer işin farkında olan İn-
giliz, cevap vermeden bana arka-
sını döndü, gitti. Derken o aralık
yanıma gelen Torik, sordu:

— Avalla ne konuşuyordunuz?

— Bana İngilterenin siyasetini
medhediordu.

— Ne imiş o selâset?

— Mütarekede İngilizler bize el
uzatmış da biz reddetmişiz, fena
olmuş.

— Yuh ervahına!.. Uzattılar,
uzattılar ama, üzerimizde ne var,
ne yok araklamak için. Bak, ba-
şıma bir defa ne geldi: Ben o za-
manlar, boş durmıyayım diye,
Tophanede dayımın yanında ser-
gide çalışıyordum. Bu hırbolar da
o vakit en azgınlık devirlerindey-
di. Her gece üçü dördü bir olur,
kafayı iyicez dumanlarlar, sağa
sola saldırlırlardı.

Bir gece, serginin etrafına hası-
rı çevirdim, içeride çürük ayık-
yordum. Dışarıdan, çakmadığım
bir dille seslendi

— Hey, bana bak! demek isti-
yormuş gibi bir alay lâf.

Bir elimde bıçak, ötekinde sün-
ger, meydana çıktım, bir de bak-
tım ki, üç tane bu hanım evlât-
larından. İngiliz dilince bildiğim
kadar:

— Titelis mosyö? diye sordum.

Avalın biri, eliyle muşmula kü-
fesini gösterdi ve bir şeyler ho-
mordandı. Ben sanki dükkânın
kapalı olduğunu anlatmak için:

— Pardon, finiş! dedim. Afto
ini bizim dayı, fertik...

Katırın doğurduğu, lâftan anla-
maz. İstedigin kadar onun lisanı
ile konuş! Sahrım tükendi. Birini
elimle itecek oldum. Sen misin
iten? Keratanın oğlu, bir düdük
öttürdü, yan sokaklarda dolaşan
arkadaşlarını imdada çağırıyor-
du sanki... Nasılsa bu aralık iste-
miyerek gülmüşsem. Kendi di-
lince bir küfür savurdu. Ben de
kantarıyı bastım. İş büyüdü. İyic-
ene ağız marizine başladık. A-
valların yanında bir kitipyoz Er-
meni tercüman bozması yerden
biter gibi peyda oldu. Ulan, bak-
tım, heriflerden fazla o hırhıyor.

— Sen necisin be Salozyan ah-
bar? dedim.

Vay efendim vay! Sanki İstan-

bulu o fethetmiş, küçük dağları o
yaratmış. Anama, avradıma kü-
für sallamağa başlayınca, dinden
imandan çıktım. Kuşağı söylece
belime kısıkvırak doladım. Yarada-
na sığındığım gibi, tazi tilkinin ü-
zerine nasıl atılırsa, topuna birden
saldım. Herifçioğulla ı benden ka-
vi idi. Nasıl da kavi olmaz? Her
gün, sabah akşam yemeni tabanı
kadar öküz pizolası yiyorlar. Bi-
ze gelince, Allah kerim ve Yarab-
bi şükürle akşam yemeğini ediyor-
ruz. Baktım ki, alt olacağım. Na-
musuma yediremedim. Usulcacık
kuşağımdan çekeceği çektiğim gi-
bi, sağa sola indirdim. İçlerinden
bir tanesi, hepsinden zorlu idi.
Gırtlığıma sarılıp sıkmağa başla-
dı. Nice aşağı mahalleye el attım-
sa, ben de sıktım, bıraktı. Kurtul-
tur kurtulmaz cızlamı çektim. Tam
on beş gün yangın yerindeki Kürt-
ler beni sakladılar. Bir alay Coni-
ye meydan okuduğum, hepsinin
üstesinden geldiğim yedi mahalle-
de duyulmuştu. Çeşmemeydanında
Arap Kasımın kahvesinde benim
için beyitler bilem düzdüler.

— Hatırında mı, Torik?

— Hangisi anacığım?

— Bu beyitler.

— Tamamı değil ama, bazıla-
rını hatırlıyorum.

— Söyle bakayım.

Zihnini toparlamak için bir müd-
det durdu. Gözlerini yumdu, dü-
şündü, yutkundu ve sonra şu be-
yitleri okudu:

Sis olur, duman olur,
Ot kurur saman olur,
Tophaneli yiğitler :
Hepsinden yaman olur!..

★

Evimin önü çukur,
Karılar çarşaf dokur!
Bizim semtin kopuğu
Dünyaya meydan okur!..

★

Yumruğu anam verdi,
Bıçağı babam verdi,
Kend m fakirim ama,
Yiğitliğim nam verdi!..

★

Başı parçalanası,
Cehennemde yanası,
Kara başta bellendi,
Conflerin anası!..

★

Ağaçtaki eriktir,
Benim adım Toriktir,
Yanıma sokulmayın,
Geçmişiniz.....

Biraksam daha okuyacaktı. Bu-
rada kestirdim. Zaten vapurumuz

varacağı limana yaklaşmıştı. U-
fukta Çin sahilleri görünüyordu.
Birkaç saatlik sohbet ile yolculu-
ğumuzun kalan zamanını hoşça
geçirerek, nihayet (Kanton) kma-
nına vasil olduk.

Kaptan, burada ancak dört saat
kadar kalacağımızı söylemişti.
Bazı eşya boşaltacak, kömür ve su
alacak, sonra yolumuza devam
edecektik. Çin ve Çinliler hakkın-
da ufak bir fikir edinmek için
şöylece karaya çıkıp, bir kolaçan
etmek üzere polisten müsaade iste-
dik. Hastalıktan dolayı istemiyor-
lardı. İsrar ettik. Nihayet en bü-
yük emniyet amiri olan zat, para-
sını bizden almak şartıyla, acele
telgrafla (Pekin) den talimat is-
temeğe razı oldu. Daha çabuk ve
daha kesin talimat alabilelim diye
sahtekârlığa kalkışmış, ve Meşhe-
diyi ileriye sürerek, gizli seyahat
etmekte olan bir şark prensi oldu-
ğunu söylemiştik. Poliste bir sa-
at kadar bekledik. Pencereden dı-
şarısını, insanlar tarafından hızlı
hızlı çekilen binek arabalarını,
renkli blüz ve şalvarı ile dolaşan
erkekleri, çekik gözlü, limon sarı-
sı yüzlü kadın ve çocukları seyre-
diyorduk.

Derken emniyet amiri yanıma
geldi.

— Affedersiniz! dedi. Telgrafı-
nız geri geldi.

— Geri mi geldi? Neden?

— (Pekin) de hükümet de-
ğişmiş.

— Değişmiş ise bize ne?

— Evet. İşlere tesiri olmaması
lâzım gelir. Fakat yeni gelen
Dahiliye Nazırı işi kavramadığı,
siz de acele ettiğiniz için hükümet
merkezinin telgrafhanesi sizin tel-
grafı geri çevirmiş.

— Demek ki, şimdi biz gezemi-
yeceğiz, öyle mi?

— Maatteessüf öyle. Hem ben
size iyi bir nasihat vereyim mi?
Doğruca vapurunuza gidiniz.

— Neden?

— Burada hükümet değiştiğe
ihtilâl olur. Azamî yarım saatten
ziyade sürmez. Ama ne olur, ne ol-
maz? Halkın yabancı diye size
bir fenalık yapmak ihtimali var-
dır. En hafifi dayak, mayak yer-
siniz, sonra başımıza iş çıkar.

— Teşekkür ederiz. Bu iyiliğiniz
bizi fevkalâde sevindirdi. Ancak
bir iki şey sorabilir miyiz?

— Hay hay! Çabuk olmak şar-
tiyle buyurun.

— Burada böyle sık sık ihtilâl
olur mu?

— Günde beş altı defa.

— Acaip.

(Devamı var)

Şehrimizde ikinci bir Kan merkezî daha açıldı. (Gazeteler)

— Biz insaniyet için çalışırız abi... Gacoyu temize havale ettik...
Suyu da size havale!..

SALİH TEKCAN SPUTNIK

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

Aya ilk Türk yolcu

Milletler arası Sputnik deneme-lerinin sonuncusu olarak yarın sabah Saat 9.30 da Okmeydanı'ndan Ay'a müteveccihen Otuzbirinci Sputnik havalanacaktır.

İyi haber alan bir kaç kişiden öğrendiğimize göre Sputnik 31 de bundan evvelki Sputnikle- rin hiç birinde bulunma- yan bir özellik mevcut- tur... Uzun sürecek feza yolculuğunda bazı teknik mahrumiyetleri önlemek için, bu yolculuğa hayat- ta çekmedik mahrumi- yet bırakmamış bir ge- ne katılacaktır. Yan tarafta resmini

gördüğünüz bu gencin adı SALİH TEKCAN olup öğrendiğimize göre SALİH TEKCAN karışından, alacak lilerinden bir de mahallenin i- mamından kurtulmak için bu yolculuğa gönüllü olarak katılmak- tadır... Bu yolculuk hakkında ne düşündüğünü soran muhabiri- mize SALİH TEKCAN ilim tari- hine geçecek olan su iri lâfı etmiştir:

«- Ayda hayat var diyorlar... Havalar iyiiken gidiimde su hayat denen şeyin nası bi şey olduğunu bi görüm dedim...»
SALİH TEKCAN halen İspitalya otelinde ikamet etmektedir...

DİMYA

KARİKATÜRLERİ

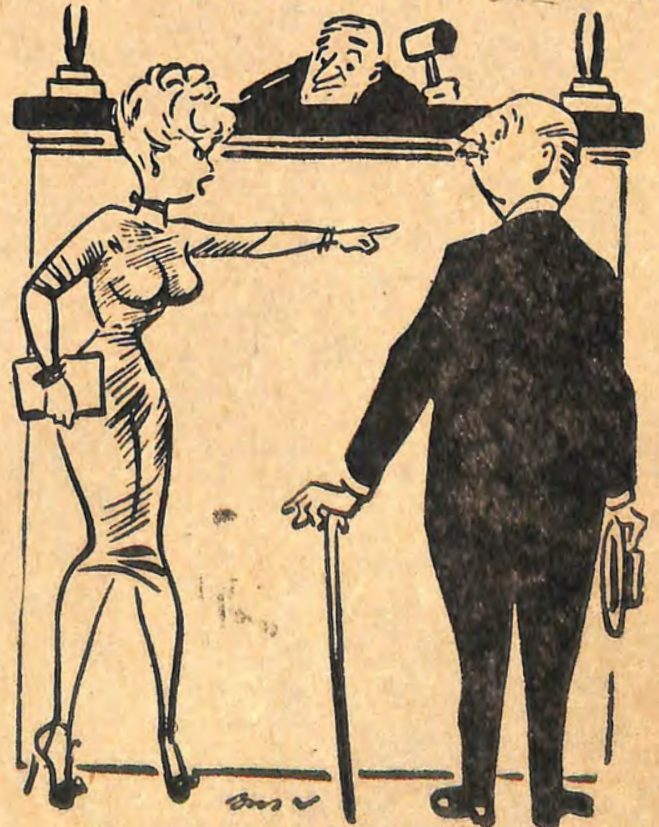
- İŞTE GETİRDİĞİNİZ ETİN NEYE YARADIĞINI GÖRÜN !..

KRUCEF - İŞTE SOVYET RUSYA !..

- BOBİ... MAMANI YEMESSEN SENİ SPUTNİĞE BİNDİRİRİM !..

- HAKİM BEY, BU ADAM BENİ "GEL SANA PUL KOLLEKSİYONUMU GÖSTERİYİM DİYE, ALDATTI !..
- EE, SONRA ?..
- PUL KOLLEKSİYONUNU GÖSTERDİ !..

1958 Yılına Neş'eyle Giriniz!

**Sarı Çizmeli Mehmet
Ağa!**

Yusuf Ziya Ortaç

Fiyatı 1 Lira

Bir Dakika

Doğan Nadi

Fiyatı 1 Lira

Uçan Daireler!

Adnan Veli

Fiyatı 2 Lira

Yepetaş!

Aziz Nesin

Fiyatı 2 Lira

**Kadın Olan Erkeğin
Hâtıraları**

Aziz Nesin

Fiyatı 2 Lira

Akbaba Mizah Yayınları

Mizah Hikâyele i Antolojisi

En meşhur 28 mizah yazarımızın en seçme
112 Hikâyesi

4 Cilt. Her Cilt (1) Lira

Meşhurların Nükteleri

Fiyatı 1 Lira

Sahtekârsız Memleket

Fiyatı 1 Lira

Macun Hokkası!

(İngiliz Mizahından)

Fiyatı 2 Lira

Milletler Gülüyor!

(Dünya Şaheserleri)

Fiyatı 2 Lira

**Vatandaş Ahmet
Efendi!**

Burhan Felek

Fiyatı 1 Lira

Düğün Gecesi

Orhan Seyfi Orhon

Fiyatı 2 Lira

Kapatma

Bülent Oran

Fiyatı 1 Lira

Sosyete!

Adnan Veli

Fiyatı 1 Lira

Katır İnadi

Fiyatı 1 Lira

**Sahibi :
YUSUF ZIYA ORTAÇ**

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK

**Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP**

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone: Senelik 37.5 lira
Altı aylık 19 lira.

Fiyatı 75 kuruş

Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

**İstanbul ve Tasra için umumî satış Merkezi:
AKBABA Yayınevi — Belediye, İstanbul**

**Satış Yerleri : İnkılâp Kitabevi ★ Kitap
Sarayı ★ Köprü Kitabevi ★ Nişantaşı Birlik
Kitabevi.**

(Sipariş bedellerinin Banka, yahut posta ha-
valesi olarak gönderilmesi, pul gönderilme-
mesi rica olunur.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

NURHAS bağ ve de-
lik kapsiülleri hiz-
metinizdedir.

NURHAS
KOLLEKTİF ŞİRKETİ
Gelenek, Kütüphane.

Akkaba

— Sen onu götür, ben de bunu sırtlıyayım!